

Phần 12

Chương 56 Chọn Quần Áo

Vừa nhìn thấy Mặc Hi thì Chu Tiểu Trúc đã đứng lên, cười nói, “Mặc Mặc đã về.”

“Vâng! Con đã về.” Mặc Hi cười đáp, rồi đi tới ghé sô pha ba người đang ngồi.

Mỗi ngày đều nói như thế, mặc dù có hơi khuôn sáo nhưng vẫn hài hòa như trước. Đi tới bên ba người rồi ngồi lên ghế salon, nói với Thiên Nhu, “Ngồi đi.”

Thiên Nhu cũng không khách sáo, cúi chào ba người nói, “Ông chủ, bác trai, bác gái.” Rồi mới theo lời Mặc Hi nói, ngồi ở trên ghế salon.

“Ha ha, xin chào, xin chào.” Mặc Phàm trả lời, quay đầu hỏi Mặc Hi, “Vị này là?”

“Chị ấy là bác sĩ của con, tên là Thiên Nhu.” Mặc Hi giới thiệu nói.

“Bác sĩ?” Mặc Phàm nghe xong rồi kinh ngạc một tiếng, nhìn Thiên Nhu với ánh mắt tràn đầy tán thưởng, cười nói, “Nhờ cháu chăm sóc cho Mặc Mặc.”

“Không đâu, Mặc Mặc rất nghe lời.” Thiên Nhu khẽ cười nói.

Nghe thấy lời nói của hai người thì Mặc Hi bất đắc dĩ, dù sao hiện tại mình chỉ là một đứa bé, cũng không có cách nào nên đành mím miệng, rồi quay sang lại hỏi mấy người kia, “Ba ba bảo con trở về có chuyện gì không ạ.”

“Là thế này.” Mặc Phàm không nói gì, người nói chuyện chính là An Dĩ Mẫn, nhìn Mặc Hi cười nói, “Ba đã chuẩn bị xong hết thảy, cũng đã truyền tin khắp nơi về chuyện nhận con làm con gái nuôi, ba ngày sau yến hội sẽ bắt đầu.”

“Hả?” Mặc Hi nhìn về phía An Dĩ Mẫn, chuyện này An Dĩ Mẫn đã nói qua cho cô biết rồi, nhưng cô không để ý, nói tiếp, “Ah, sau đó thì sao ạ?”

“Ha ha, gọi con đi chọn quần áo.” An Dĩ Mẫn có hơi trêu chọc khi nói ra mục đích.

Mặc Hi không nói gì, dù đã biết cá tính của ông nhưng vì ông đã lớn thế rồi còn làm như thế nên cảm thấy không thể thốt lên lời. Thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mong mỏi của Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc thì mới nhớ ra những ngày này mình chỉ lo huấn luyện, chỉ có buổi chiều về ăn cơm với họ, đều không có ở cạnh họ nhiều, rồi trưng khuôn mặt tươi cười lên, “Được ạ! Hôm nay Mặc Mặc và cha mẹ đi dạo phố, cũng mua cho cha mẹ mấy bộ quần áo đẹp.”

“Ha ha, vậy thì đi thôi.” An Dĩ Mẫn cũng nhìn thấu suy nghĩ của Mặc Hi, nói xong liền đứng dậy.

Mặc phàm và Chu Tiểu Trúc cũng cười lên, Chu Tiểu Trúc vẫy vẫy Mặc Hi, “Mặc Mặc! Mẹ ôm con.”

“Ặc.” Mặc Hi bất đắc dĩ, đã lớn như vậy rồi, nói thật ra thì cũng không tính là lớn nhưng để cho Chu Tiểu Trúc ôm thì không được thích ứng cho lắm.

Chu Tiểu Trúc cũng nhìn ra sự khó xử của Mặc Hi, con người âm thầm, cười nói, “Ha ha mẹ chỉ nói đùa thôi.”

Mặc Hi từ trên ghế salon nhảy xuống rồi đi tới bên cạnh người Chu Tiểu Trúc, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay bà, “Mặc Mặc đã lớn rồi, ôm sẽ rất nặng, mẹ hãy cầm tay con đi.”

“Uh,” Ánh mắt của Chu Tiểu Trúc tràn đầy dịu dàng và vui vẻ.

Năm người ngồi lên xe bay, không bao lâu đã tới một con đường phồn hoa, cửa hàng ven đường bố trí tinh xảo, mà trên đường phố có rất nhiều xe bay lơ lửng ở đó, có thể thấy được con đường này là nơi mua sắm dành cho giới thượng lưu.

“Đi thôi.” Năm người xuống xe, An Dĩ Mẫn dẫn đường.

Mấy người đi theo An Dĩ Mẫn tới một cửa hàng, mặt tiền cửa hàng như phòng thủy tinh, xung quanh đều là cửa sổ lớn trong suốt dài chạm tới đất, bên trên còn treo màn thủy tinh, ánh nắng chiếu vào làm cho long lanh xinh đẹp, sàn nhà gỗ trắng muốt, đi vào thì thấy từng tủ thủy tinh, có vẻ không nhiều lắm nhưng rất biết cách bố trí, nhìn ra được ông chủ cửa hàng này rất có con mắt thẩm mỹ, trong cửa hàng không có nhiều quần áo, nhưng mỗi bộ quần áo làm cho người ta khó có thể rời mắt, thiết kế rất xinh đẹp, và tinh xảo lưu loát sinh động, phối hợp với chất liệu vải vô cùng hoàn mỹ đó là cảm giác duy nhất là mọi người có thể cảm nhận được.

“Thật xinh đẹp.” Chu Tiểu Trúc thấy rồi thốt lên.

Không sai, chỗ này rất đẹp làm cho người ta có cảm giác lâm vào mộng cảnh.

“Ha ha, sao hôm nay ông chủ An lại có thời gian rảnh mà đến đây thế?” Lúc này có một tràng tiếng cười của người đàn ông.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người đàn ông đang đi đến, tóc ngắn màu đen, tóc mái hơi dài và nghiêng sang một bên nhưng cũng không che khuất đôi mắt, mũi cao thẳng, khóe miệng cong lên một nụ cười, thoạt nhìn tầm 27 - 28 tuổi, hấn cũng mặc đồ do chính mình thiết kế, bên trong là áo sơ mi, bên ngoài là áo khoác màu đen, trên túi nhỏ có treo một đồng hồ quả quýt bằng vàng rất tinh xảo, phía dưới là quần tây đơn giản nhưng lại không giống quần tây vừa nông vừa rộng mà bộ quần áo này nhìn gần giống như quần

áo của nhân viên phục vụ khách sạn, nhưng không có cảm giác hấn như nhân viên phục vụ, vì hấn có khí chất cao nhã hoặc nói là bộ quần áo tinh diêu kia làm nổi bật khí chất đàn ông và dáng người hoàn mỹ, làm cho người ta cảm thấy người đàn ông này không phải là người bình thường, hơn nữa tràn đầy hơi thở quý tộc.

“Ha ha, tôi đang nghĩ làm sao gọi được anh ra.” An Dĩ Mẫn cười rồi đi đến chỗ người đàn ông kia, vỗ vai hấn, hấn ta cũng cười cười, nhìn ra được quan hệ của hai người rất tốt.

“Không giới thiệu sao?” Người đàn ông kia nhìn thấy đám người Mặc Hi thì cũng vui vẻ gật đầu.

“Ha ha.” An Dĩ Mẫn đứng ở một bên giới thiệu, “Đây là Mặc Mặc, con gái nuôi của tôi, hai vị này là cha mẹ của con bé, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc và cũng là em kết nghĩa của tôi, còn vị này chính là Thiên Nhu bác sĩ của Mặc Mặc.” Sau đó hướng đám người Mặc Hi giới thiệu, “Anh ta là ông chủ cửa hàng này, Hường Vũ Si.”

“Chào mọi người.” Hường Vũ Si cười nói.

“Chào anh.” Mọi người cũng gật đầu chào hỏi.

“Tốt rồi, anh cũng biết mục đích của tôi đến đây, phiền anh nhé.” An Dĩ Mẫn cười nói với Hường Vũ Si, thế nhưng trên mặt không hề có ý tứ phiền toái nào.

“Anh làm phiền tôi?” Về mặt Hường Vũ Si kia là nhìn thấu suy nghĩ của của An Dĩ Mẫn, quay người lại rồi nói, “Đi theo tôi”. “Ha ha, đi thôi.” An Dĩ Mẫn cười nói với mọi người rồi đi theo Hường Vũ Si.

Đi vào một hành lang tới một gian phòng giống như ở bên ngoài nhưng nhỏ hơn, quần áo cũng nhiều hơn, có thêm hai thiêu nữ.

“Mọi người hãy chọn quần áo mình thích.” Hường Vũ Si ngồi ở trên vách tường, mở miệng nói.

Chương 57

Kinh Diễm

Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc hai mắt nhìn nhau, dù trong thời gian này họ đã dần dần quen với cuộc sống như vậy, nhưng lúc này nhìn thấy quần áo này thật sự con mắt sáng ngời lên.

Lúc này An Dĩ Mẫn mở miệng nói, “Hãy chọn đi, rất khó có được quần áo do Vũ Si thiết kế đó.”

Không sai, Hường Vũ Si là chuyên gia thiết kế thời trang quốc tế, quần áo do hấn thiết kế không phải ai cũng có thể lấy được, không phải có nhiều tiền là

mua được mà phải xem hấn có đồng ý hay không, nếu hấn không đồng ý thì có chi nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được.

Thấy Mặc Phàm đứng bất động, ánh mắt của Chu Tiểu Trúc hiện lên vẻ yêu thích thì Mặc Hi cười nói, “Mẹ hãy chọn đi, mẹ mặc bộ này nhất định sẽ đẹp.”

Nói xong cũng mặc kệ Chu Tiểu Trúc có trả lời hay không cứ lôi kéo bà đi chọn trang phục. Mặc Phàm nhìn thấy cũng cười cười, lúc này có hai thiếu nữ đến gần ông, nói nhẹ nhàng, “Đại nhân! Mời ngài đi theo chúng ta để đo đạc.”

“A? À, được.” Mặc Phàm sững sờ, đi theo hai người rời khỏi đây.

Đúng lúc này, Mặc Hi đang tìm kiếm trong đồng lễ phục, thấy bộ dạng nghiêm túc làm cho Chu Tiểu Trúc không khỏi nói, “Mặc Hi! Tùy tiện chọn một bộ là được rồi, tất cả đều... rất đẹp.” Chu Tiểu Trúc nói thật lòng, quần áo ở đây rất đẹp, mà bà cũng chỉ nghĩ ra từ xinh đẹp này thôi.

“Mặc Mặc đã nói phải chọn cho mẹ bộ quần áo đẹp nhất, lễ phục chủ yếu không những phải xinh đẹp mà còn phải thích hợp với mình, khoe được ưu điểm của mình, ưu nhã, cao quý, thuần thiết, và lộ ra thân hình hoàn mỹ nữa...” Mặc Hi nói một lèo mà không chú ý tới Hường Vũ Si đang chăm chú nhìn cô, An Dĩ Mẫn cũng đang nhìn cô mà cười, thật không rõ, rõ ràng là sinh ra trong một gia đình như vậy mà sao con bé lại biết những thứ này.

“A! Chính là cái này rồi.” Đột nhiên Mặc Hi kêu lên, sau đó lấy ra một bộ lễ phục màu tím nhạt, đơn giản, thanh nhã, chưa từng tân trang nhưng lại không mất đi ưu mỹ tinh xảo, liếc qua có lẽ chỉ cảm thấy đây là bộ lễ phục không tồi nhưng càng xem thì sẽ phát ra cảm giác bộ này không đơn giản, cái đường vân màu tím nhạt trên quần áo...

Đưa bộ này cho Chu Tiểu Trúc rồi thúc giục bà, “Mẹ hãy thử đi.”

“Ách...” Tiếp được quần áo Mặc Hi đưa cho, mặt Chu Tiểu Trúc hơi đỏ, “Uh, được.”

“Bên này có phòng thay đồ.” Hường Vũ Si chỉ hướng cho Chu Tiểu Trúc.

“Uh.” Chu Tiểu Trúc gật đầu, rời đi về phía đó, rồi thân ảnh biến mất sau cửa.

“Nhóc! Cháu còn có hiểu biết về lễ phục nha.” Sau khi bóng ảnh Chu Tiểu Trúc khuất dần thì đột nhiên Hường Vũ Si cười nói với Mặc Hi.

Mặc Hi nhìn về phía hấn rồi cợt nhạt nói, “Mặc Mặc chỉ nói lung tung ý mà.”

“Nói lung tung? Ha ha, không muốn nói thì thôi, chú cũng không hỏi.” Ai tin tưởng mới vừa rồi Mặc Hi chăm chú chọn lựa là nói lung tung, nếu cô bé nói như vậy thì thôi, quay đầu nói với An Dĩ Mẫn, “Con gái nuôi của anh cũng không đơn giản.”

“Đúng thế, chờ đến khi anh phát hiện những chuyện khác về con bé thì sẽ biết nó không chỉ không đơn giản như thế, căn bản chính là quái vật.” An Dĩ Mẫn vô cùng đồng ý những gì hắn ta nói.

Hương Vũ Si cười cười nhưng cũng không để ý lắm.

Mặc Hi nghe thấy những gì ông nói thì bắt đắ dĩ nói, “Con nói nè, đừng mỗi ngày dất hai từ quái vật ở bên miệng được không?”

“Ha ha!” An Dĩ Mẫn nở nụ cười thế nhưng lại nói, “Nhưng chỉ có hai từ này mới đủ hình dung con thôi.”

Mặc Hi bình thản cười cười cũng không nói gì thêm, nếu hiện tại là quái vật thì sau khi biết rõ thực lực của mình thì gọi là gì? Thật không biết hình dung ra sao.

Đúng lúc này Mặc Phàm cũng đo đạc xong thì đi ra, đi tới bên cạnh Mặc Hi rồi nhìn nhìn xung quanh hỏi, “Tiểu Trúc đâu rồi?”

“Mẹ đi...” Mặc Hi đang chuẩn bị trả lời thì thấy cửa phòng thay đồ cũng mở ra, cười nói tiếp, “Đã ra rồi.”

Một tiếng “két” phát ra, chỉ thấy thân ảnh màu tím nhạt xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc Phàm giống như bị sét đánh, sững sờ ngay tại chỗ.

Dáng người yếu điệu thướt tha được bao bọc bởi bộ lễ phục màu tím nhạt đơn giản, hiện lên đường cong hoàn mỹ, xẻ tà từ đùi đến gót chân, như ẩn như hiện, tà váy màu trắng rơi đầy trên mặt đất.

Lại nói tiếp, có lẽ cuộc sống trước kia hơi khó khăn cho nên Chu Tiểu Trúc hơi gầy nhưng không thấp, mặc vừa bộ lễ phục này.

“Tiểu Trúc? Là Tiểu Trúc sao?” Rốt cuộc Mặc Phàm cũng hoàn hồn, con người nhìn chăm chăm vào Tiểu Trúc, trong miệng thì trào lên tiếng hoài nghi.

Chu Tiểu Trúc mặt càng đỏ, há miệng ra nhưng lại không biết nói gì. Mặc Hi cười rộ lên, “Ba ba! Là mẹ đó, đẹp không ba? Ha ha ba chảy nước bọt kìa.”

Mặc Phàm vội vàng lau lau nhưng lại không thấy cái gì, giờ mới nghĩ ra là Mặc Hi trêu ông, không khỏi xấu hổ trừng mắt nhìn Mặc Hi.

“Ha ha.” Mọi người ở đây đều bật cười, Chu Tiểu Trúc cũng không ngoại lệ. Lúc này An Dĩ Mẫn mới lên tiếng, “Được rồi, hãy chọn cái này đi, rất hợp với Tiểu Trúc.”

“A... không cần, hình như bộ này rất quý, không cần đâu.” Chu Tiểu Trúc nghe xong thì vội vàng từ chối, tuy ánh mắt hiện lên tia không nỡ nhưng bà biết bộ y phục này rất quý giá.

“Ha ha, đừng khách khí, hơn nữa...” An Dĩ Mẫn nháy mắt với Hương Vũ Si, “Vũ Si cũng không trả lại tiền cho ta đâu.”

“Đúng đó.” Hương Vũ Si bất đắc dĩ nói, nhìn Chu Tiểu Trúc cười nói, “Bộ lễ phục này rất hợp với cô, quần áo là phải dành cho người thích hợp, đây cũng là lễ gặp mặt cho mọi người đi.”

“A... làm thế sao được...”

“Được rồi mẹ, người ta đã nói như vậy rồi, mẹ hãy nhận lấy đi, hơn nữa lại do Mặc Mặc chọn, chẳng lẽ mẹ không thích bộ đó sao?” Còn không đợi cho Chu Tiểu Trúc nói xong thì Mặc Hi đã nói, nói ra câu cuối kia có vẻ hơi buồn bã.

“Sao thế được, cái kia... cái kia cảm ơn anh.” Chu Tiểu Trúc nghe xong thì vội vàng đồng ý rồi nói cảm tạ với Hương Vũ Si.

“Ha ha không cần.” Hương Vũ Si tùy ý đáp, đứng lên rồi đi tới Mặc Hi, “Này, nhóc, chú không có quần áo cho cháu nhưng chú sẽ thiết kế riêng cho cháu.”

“Thế thì cảm ơn chú.” Mặc Hi cười nói, cô cũng quan tâm đến vấn đề quần áo đấy.

“Mang cô bé đi đo.” Thấy Mặc Hi trả lời thì Hương Vũ Si cũng hiểu đại khái suy nghĩ của cô bé, rồi nói với hai thiếu nữ kia.

“Vâng, tiểu thư, bên này.”

“Uh.”

Buổi chiều mua sắm cũng kết thúc, đồng thời cũng chọn cho Thiên Nhu một bộ lễ phục, mấy người cùng đi về.

Chương 58

Yến Hội

Muốn hỏi gần đây có tin gì hot? Đương nhiên là tổng giám đốc tập đoàn An thị ở thành phố Đế Do nhận con nuôi, sau khi An Dĩ Mẫn thông báo thì toàn bộ truyền hình, báo chí, tạp chí đều đưa tin.

Hôm nay là ngày tổng giám đốc An thị nhận con nuôi, chỉ thấy một tòa biệt thự tinh xảo nhưng lại không mất đi sự xa hoa tọa lạc tại trung tâm bãi cỏ, hai hàng cây bên đường tạo thành lối đi có lót đá, ngọn đèn sáng ngời làm tôn vẻ phồn hoa của biệt thự.

Trên bãi cỏ bày mấy cái ghế dài theo phong cách Châu Âu, bồn hoa khoe sắc lại không tục tằng, ở trung tâm có đài phun nước được đèn chiếu rọi, chớp động lên ánh sáng hoa mỹ.

Chỗ đất trống bằng phẳng đều có những xe bay đang dừng lại, Austrian Cedel, Barron World, toàn là những hãng xe nổi tiếng thế giới, làm cho người ta sợ hãi thán phục.

Chỉ thấy một đám đông mặc lễ phục đang đi về phía cửa ra vào, ở trước cửa ra vào có hai người đàn ông đứng canh, đảo mắt nhìn vào bên trong biệt thự, đại sảnh rộng rãi tráng lệ, ngọn đèn mờ ảo, chén thủy tinh, ghế sofa thoải mái dễ chịu, trong gian phòng có những nhân viên phục vụ nữ mặc váy ngắn đang ân cần rót rượu thêm trà cho khách, còn có sơn trâm hải vị, dàn nhạc diễn tấu, hiện ra thân phận và địa vị của chủ nhân mời khách.

Mọi người ở đây đều mang khuôn mặt cười nói chuyện với người xung quanh, cố ý khoe khoang, kết giao bạn tốt, thỏa thuận buôn bán, tất cả đều không giống nhau.

Toàn bộ đại sảnh hiện ra cảnh phồn hoa.

“A! Anh nói xem con gái nuôi của An Dĩ Mẫn có gì đặc biệt? Nghe nói nó chỉ là người bình dân, ngay cả dị năng cũng không có?”

“Ha ha! Ai biết được? Nói không chừng là anh ta nhất thời nhầm chán nên mới nhận con bé đó.”

“Tôi nói nè, chủ yếu là dân đen muốn trèo lên vinh hoa phú quý.”

“Nói cũng có lý, nhưng người ta có bản lĩnh trèo.”

“...”

Tại bề ngoài hoa lệ thì ai cũng không rõ bên trong mục nát thành cái gì. Giờ phút này, Mặc Hi đang mặc quần áo trong một gian phòng.

Ba người Thiên Nhu và Mặc Phàm, Chu Tiểu Trúc đều ngồi ở trong phòng chờ. Sau một lát thì Mặc Hi vén rèm đi ra, ánh mắt của ba người sáng ngời.

Quần áo của Mặc Hi rất đơn giản, trắng và đen thay nhau luân chuyển, trắng đến gấu váy, phía trên mặc một chiếc áo khoác ngắn màu đen, tay áo màu vàng đất, chân đeo giày búp bê, nhưng khi nhìn kỹ thì sẽ phát hiện không hề đơn giản chút nào, đường hoa văn thậm chí đường may đều vô cùng tinh xảo.

“Mặc Mặc của mẹ thật đáng yêu.” Chu Tiểu Trúc là người đầu tiên đi về phía Mặc Hi rồi hôn lên má Mặc Hi một cái.

“Ha ha! Chúng ta tìm An ba ba đi.” Mặc Hi cười khẽ, đợi Chu Tiểu Trúc hôn xong rồi mới mở miệng.

Cô cũng không có gì phiền lòng về bộ lễ phục này, vì bộ y phục này rất đơn giản, mặc cũng thoải mái, chỉ cần như vậy là được rồi, công nhận thiết kế của Hường Vũ Si rất tốt.

“Uh.” Chu Tiểu Trúc lên tiếng rồi kéo tay Mặc Hi, bốn người đi về phía ngoài.

Trong đại sảnh, mọi người đang nói chuyện với nhau thì đột nhiên có người bước xuống cầu thang.

Người hiện ra đầu tiên chính là An Dĩ Mẫn mặc một bộ lễ phục đúng tiêu chuẩn, toàn bộ đại sảnh yên tĩnh lại, đều nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Chỉ thấy bóng năm người xuất hiện, An Dĩ Mẫn dẫn đầu, sau lưng là Mặc Phàm một thân âu phục màu đen, Chu Tiểu Trúc mặc một bộ váy tím, trên tay đang cầm tay Mặc Hi, cuối cùng là Thiên Nhu mặc quần áo màu trắng.

Năm người cứ như thế bước lên đài cao, nhìn mọi người ở phía dưới. An Dĩ Mẫn cười dịu dàng nói, “Cảm tạ mọi người tới yến hội này.”

“Ha ha.” Mọi người ở dưới đài đều cười khẽ.

An Dĩ Mẫn vẫy Mặc Hi, chỉ thấy Mặc Hi bình tĩnh đi tới bên cạnh ông làm cho An Dĩ Mẫn lại cảm thán một lần nữa, cô bé lại làm cho mọi người ngạc nhiên, đối với trận thế như vậy lại bình thản như thường, đợi đến khi Mặc Hi đến gần ông thì An Dĩ Mẫn lại nói tiếp. “Cô bé này là con gái nuôi của An Dĩ Mẫn tôi, Mặc Mặc, đại danh là Mặc Hi.”

Tia chớp lia lại, hóa ra là máy chụp ảnh đang chụp.

Lại nhìn về phía hai người Mặc Phàm, cười nói, “Vị này là Mặc Phàm, về sau là anh em của tôi, Chu Tiểu Trúc là em dâu tôi.”

“Ha ha, chúc mừng, chúc mừng.”

“Con gái nuôi rất đáng yêu.”

“Thoạt nhìn rất tốt, chúc mừng.”

“...”

Vang lên các loại nịnh hót.

An Dĩ Mẫn cười cười, “Như vậy thì các vị hãy thoải mái vui chơi, bồi dưỡng tình cảm. Ha ha.”

Âm nhạc thanh thiết lại vang lên lần nữa, An Dĩ Mẫn cười nói với đám người Mặc Phàm, “Hãy chơi thỏa thích.”

“Ha ha, uh.” Mặc Phàm đồng ý, mấy người rời khỏi đài cao.

Mặc Hi nhìn đám người mặc quần áo hoa lệ này, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào nhưng trong đồng tử lại hàm ẩn châm chọc, trong này có bao nhiêu ánh mắt xem thường nhìn về phía gia đình họ, tưởng cô không nhìn thấy sao? Nhưng chỉ cần đừng chọc cô là được, cô chẳng quan tâm.

Quay đầu lại nói với hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, “Chắc cha mẹ không thích ồn ào này, chúng ta đến chỗ nào thưa thớt ngồi đi.”

“Uh được.” Mặc Phàm đồng ý, bọn họ thích ứng với hoàn cảnh như vậy nhưng nhìn thấy đám người kia đang cười thì hẳn vẫn cảm giác không thoải mái, ánh mắt không chân thật như bề ngoài.

Chương 59

Đụng Đầu Tử Triệt

Ba người cùng ngồi trên một sô fa trong góc, Mặc Hi thấy hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc thâm thẳm một hơi, cười nhẹ nói: “Ba ba, mẹ hai người ở đây chờ một chút, con đi lấy chút gì cho bố mẹ ăn.”

“Mặc Mặc, không cần.” Chu Tiểu Trúc hơi đỏ mặt lên nói, bà cảm thấy mình như là con nít, giờ lại để Mặc Hi chăm sóc họ.

“Ha ha, không sao đâu.” Mặc Hi cười đứng dậy, nói nhẹ nhàng với Thiên Nhu ở bên cạnh: “Hãy để ý họ.”

Người đã đi về phía khu thực phẩm trong đại sảnh, sau khi mọi người thấy cô, có người trong mắt là hết sức vui mừng thấy người gặp nạn, vốn muốn mượn lần này đến chế nhạo cô, lại không lường đến Mặc Hi hành động không có một chút sai lầm, lỗ măng, khiến lời đến miệng lại bị nuốt trong cổ họng.

Không để ý đến ánh mắt mọi người, sau khi Mặc Hi cần cái gì đã lấy cái đó, liền xoay người đi về phía Mặc Phàm.

“Ah!” Mà ngay trong nháy mắt lúc cô xoay người lại, một tiếng la vang lên, chỉ thấy một cô bé cầm nước trái cây vừa lúc ở đằng sau cô, vì cô xoay người, cùng lúc ngược hướng với cô.

Nghiêng người sang bên, đồng thời một tay khác đưa ra đỡ, đỡ lấy cô bé sắp ngã sắp trong tay, chờ cô bé đứng vững, thì đã nghe cô bé nói: “Cảm, cảm ơn.”

Mặc Hi nhìn cô bé một cái, đại khái khoảng 11, 12 tuổi, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, hai con mắt còn ánh lên nỗi kinh hoàng vừa rồi, rõ ràng không phải cố ý làm vậy, cười nhạt nói: “Không sao”, không quan tâm cô bé nữa, chậm rãi bước về chỗ ngồi trong góc kia.

“Tiểu Nghiên, không có chuyện gì chứ?” Một người phụ nữ nhanh chóng đi tới bên cạnh cô bé, lo lắng hỏi. Chỉ thấy trên người cô mặc lễ phục màu đen, bên trên đính đá giống như những vì sao, có thể thấy sự quý giá trên đó.

“Mẹ! Con không có chuyện gì.” Cô bé được gọi là Tiểu Nghiên hiểu biết nói: “Có một em gái gọi là Mặc Mặc đã giúp con.”

“Không nên tiếp xúc với loại người kia.” Ai biết, người phụ nữ kia không những không cảm ơn mà lại lên tiếng cảnh cáo cô bé: “Cái loại bần dân trèo cao lên quý tộc không phải loại tốt gì.”

“Thế nhưng mà mẹ...”

“Tốt rồi, đừng nói nữa. Vừa rồi nước trái cây đổ rồi, mẹ lấy cho con ly khác.” Người phụ nữ ngăn cô bé, kéo lấy cô đi.

Cô bé quay đầu nhìn hướng Mặc Hi rời đi, trong mắt có chút không bỏ, nhưng mà Tiểu Nghiên thật sự cảm thấy em gái vừa rời rất tốt, vì sao mẹ lại nói vậy với cô?

Mặc Hi cũng đã cầm đồ trở lại chỗ ghé ngồi trong góc, đặt thức ăn lên bàn, vừa chuẩn bị ngồi xuống, liền đột nhiên nghe thấy một tiếng hô kinh hãi (kinh ngạc vui mừng): “Mặc Mặc?”

Nghi ngờ quay đầu, liền thấy một khuôn mặt tuấn tú, ký ức trong đầu lóe lên, liền giương lên một nụ cười: “Anh Tử Triệt.”

Đúng vậy, thiếu niên trước mắt này đúng là người khi Mặc Hi 7 tuổi mua hoa cho cô còn cho thêm 100 đồng, còn hai cô quý xuống - Niếp Tử Triệt. Hôm nay hấn ăn mặc rõ đứng đắn, mặc dù chỉ có một chiếc sơ mi phối với quần tây đen, nhưng rất tinh tế, nghe tiếng hô của Mặc Hi, trên khuôn mặt kia liền hiện một nụ cười tươi, “Thật là Mặc Mặc!”

“Vâng.” Mặc Hi đáp một tiếng, thì thấy Niếp Tử Triệt đi về hướng bên này.

“Chào mọi người.” Đi tới trước mặt mọi người, Niếp Tử Triệt tự nhiên hào phóng chào hỏi, có thể nhìn ra, rõ ràng hai năm nay hấn trưởng thành hơn một chút, không còn thẹn thùng như hồi mới gặp Mặc Hi.

“Xin chào.” Mọi người đáp lại hấn, sau đó hình như Chu Tiểu Trúc nhớ tới cái gì, hai mắt trừng lớn, nhìn Niếp Tử Triệt: “Cháu chính là người hai năm trước mua hoa của Mặc Mặc, cho con bé 100 đồng?”

“Ha ha...” Niếp Tử Triệt hơi ngượng ngùng nở nụ cười, nói: “Thật ngại, đó đều là lỗi của cháu.”

“Không phải, không phải, là cô không có hỏi rõ ràng.” Chu Tiểu Trúc vội vàng nói, khi đó cô thật đúng là không có hỏi rõ ràng.

“Ha ha, tốt rồi, tốt rồi, đều đã qua, đừng bàn ai đúng ai sai nữa.” Sau đó Mặc Phàm cũng lên tiếng, ôm Chu Tiểu Trúc vào lòng.

“Làm gì vậy? Nhiều người thế này.” Chu Tiểu Trúc ngừng tranh luận chuyện này rồi.

“Ha ha.” Mọi người đều cười ra tiếng.

Niếp Tử Triệt nhìn về phía Mặc Hi cười nói: “Vừa rồi nghe nói tổng tài An thị nhận con gái gọi là Mặc Mặc, anh còn tưởng chỉ là trùng hợp, không nghĩ thật là Mặc Mặc.”

Mặc Hi cười nhạt nói: “Ha ha, rất thất vọng?”

“Sao lại thế.” Niếp Tử Triệt rử mắt xuống cười cười, nói tiếp: “Mặc Mặc muốn uống gì không? Anh Tử Triệt đi lấy giúp em.”

“A... đúng rồi, đồ uống.” Mặc Hi nhìn trên bàn chỉ có đồ ăn, vừa rồi mình thật không có dư tay lấy thêm đồ uống, đứng dậy lần nữa. “Em đi lấy với anh, chúng con sẽ cùng quay lại.” Câu sau là nói với hai người Mặc Phàm.

Dưới ánh mắt đồng ý của hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, đi tới bên cạnh Niếp Tử Triệt: “Đi thôi”.

“Ừ.” Niếp Tử Triệt cười cười, giơ tay muốn xoa đầu Mặc Hi, nhưng đến nửa đường thì dừng lại, bởi vì hắn đột nhiên nhớ đến, Mặc Hi có vẻ không thích người khác sờ đầu cô.

Hai người đi cùng một chỗ trong đám người, một là nhân vật chính của yến hội này, một là con trai của Niếp thành chủ thành phố Đế Do, tự nhiên gây chú ý hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đồng thời bên tai cũng truyền đến những tiếng nhỏ vụn ngụ ý xem thường:

“Cô bé kia bản lĩnh vậy mà lợi hại nha, không chỉ lấy được sự yêu thích của An đại nhân, ngay cả Niếp tiểu thiếu cũng trèo lên rồi.”

“Từ nhỏ đã có dáng vẻ hồ ly, lớn lên sợ là ghê gớm rồi.”

“Đó là bản lĩnh của người ta, bản lĩnh này không phải ai cũng đều có đâu.”

“Cô bé kia thật đáng yêu.”

“...”

Từng tiếng từng tiếng kia không nhẹ không nặng, nhưng hai người nghe được rõ ràng.

Sắc mặt Niếp Tử Triệt hơi phần nộ, cúi đầu nhìn Mặc Hi, chỉ thấy sắc mặt cô bình thản, theo đó là nụ cười nhàn nhạt, e rằng cô không nghe thấy, vẫn đừng cho cô biết, sao những người kia biết thì tốt hơn.

Hai người đều tựa như không có nghe tiếng bàn tán, mỗi người cầm hai ly đồ uống cùng quay lại.

Chương 60

Bị Vũ Nhục

Còn chưa đi tới chỗ ngồi của nhóm Mặc Phàm, xem hết những gì xảy ra trước mắt, khuôn mặt vốn mang nụ cười nhạt của Mặc Hi trầm xuống, từng bước một đi về chỗ, bên tai là tiếng nói sắc nhọn của thằng nhóc kia:

“Mẹ! Đó chính là tiện dân sao, ha ha, quả nhiên rất tiện, muốn trèo lên người có tiền như chúng ta.” Trên người thằng nhóc mặc đồ tây màu lam, thoạt nhìn khoảng 13, 14 tuổi chỉ vào đám người Mặc Phàm nói với người phụ nữ mặc đồ hoa lệ bên cạnh.

“Kiến Vũ, không biết ăn nói.” Người phụ nữ dịu dàng dạy dỗ, nhưng trên mặt không có chút vẻ gì là trách cứ đứa nhỏ.

“Vâng, vâng, con đã biết.” Thằng nhóc qua loa tùy ý, lại nói: “Chỉ là vì sao luôn có nhiều người không biết thẹn như vậy.”

Lời này càng nói càng hung ác, má hai người Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc cũng phồng đỏ lên.

“Hai vị, mong các người tôn trọng chút.” Thiên Nhu đứng dậy, khuôn mặt thanh tú nghiêm túc.

“A, vị tiểu thư này, Kiến Vũ nhà chúng tôi không có nói cô, xin bỏ qua cho.” Người phụ nữ thoát nhìn rất có phong độ nói, nhưng một tầng ý khác trong câu này là, thằng nhóc kia nói hai người Mặc Phàm.

“Hai vị muốn bị đuổi ra sao?” Sắc mặt Thiên Nhu lạnh hơn, giọng nói cũng dần giận dữ hơn.

“Cô có ý gì?!” Người phụ nữ kia cũng trừng mắt, “Cô nói như thế là tính sao?” Mặc dù bà cũng nhìn ra được khí chất của Thiên Nhu không như người bình thường, hơn nữa vừa rồi còn đi cùng với An Dĩ Mẫn, nhưng nói thế nào đi nữa, bà cũng là phu nhân một tập đoàn sao có thể bị một con bé 15, 16 tuổi quát lớn như thế.

“Mẹ, đừng tức giận, đừng mong những tiện nhân này có kiến thức.” Sau đó, thằng nhóc lại lên tiếng, an ủi người phụ nữ đồng thời lại mắng người.

“Ừ, vẫn là Kiến Vũ biết nghe lời.” Người phụ nữ chuyển ánh mắt cười dịu dàng với thằng nhóc, “Không giống những người khác.”

“Đủ rồi, các người nói đủ chưa, nói đủ rồi thì đi đi.” Lúc này, Mặc Phàm đột nhiên trầm mặt lên tiếng, giọng nói rõ ràng là đang nén giận.

“Á? Tức giận, chúng tớ là bị nói trúng nên ngượng!” Thằng nhóc liếc xéo Mặc Phàm, xem thường nói.

Tay Mặc Phàm đã nắm chặt, không sai, là ông nghèo, nhưng dù thế cũng không thể bị vũ nhục như vậy, An Dĩ Mẫn thật tình với bọn họ, nên họ mới đồng ý mọi việc, nhưng như bây giờ tính là gì? Đây là cái gọi là quý tộc sao? Miệng còn độc ác hơn bình dân bọn họ.

Trò khôi hài ở đây bị không ít người tại sảnh chú ý tới, mọi người đều bàn tán không ngừng, nhìn bọn họ, lại không có một người giúp đỡ hoặc nói một câu công bằng.

“Xảy ra chuyện gì?” Lúc này, An Dĩ Mẫn cũng chú ý tới, đi lại đây, nhìn sắc mặt nhóm Mặc Phàm là biết nhất định đã xảy ra chuyện, trầm giọng hỏi, rõ ràng tâm tình cũng không tốt.

“Ha ha, không có chuyện gì, chỉ là trẻ con nói mấy câu linh tinh, đồng ngôn vô kí⁽¹⁾ đúng không? Đâu có chuyện gì đâu. Ha ha.” Người phụ nữ kia vừa thấy bóng dáng An Dĩ Mẫn, lửa giận phùng phùng vừa rồi giảm rõ rệt.

“Mặc lão đệ, xảy ra chuyện gì sao?” An Dĩ Mẫn thấy người phụ nữ kia rõ ràng đang tìm đường ra cho bản thân, quay đầu hỏi Mặc Phàm.

Mặc Phàm nhìn người phụ nữ kia một cái, Chu Tiêu Trúc ở bên cạnh kéo ông một cái, cuối cùng lắc lắc đầu, “Không có gì, con nít tùy tiện nói mấy câu, không đáng trách.”

“Hừ, coi như bà thức thời!” Thằng nhóc lại không biết tốt xấu, lại thêm một câu.

“Kiến Vũ đủ rồi! Quên mẹ dạy con sao? Đối với bất kì ai cũng phải hiểu lễ phép!” Người phụ nữ quát lớn, trước sau thay đổi thật nhanh chóng.

Mà ngay sau đó, Mặc Hi cũng đã đến trước mặt đám người, cười cười an ủi với hai người Mặc Phàm, cầm đồ uống trong tay đặt lên bàn, tiếp theo đến trước mặt thằng nhóc và người phụ nữ, cười nói, “Anh vừa nói cái gì?”

“Mày quản tao nói cái gì?” Thằng nhóc nhìn Mặc Hi, khuôn mặt nhỏ tinh tế cũng sưng sờ, sau đó xem thường nói: “Tiện nhân sinh ra đúng là tiện loại.”

Lời này, đủ độc, không chỉ mắng Mặc Hi còn dây dưa mắng cả Mặc Phàm và Chu Tiêu Trúc.

Trên mặt Mặc Phàm và Chu Tiêu Trúc cũng hiện vẻ giận dữ, thằng nhóc này mắng họ cũng không sao, thế nhưng bây giờ nó mắng Mặc Hi, cái này bọn họ cảm thấy không thể tha thứ được, sắc mặt An Dĩ Mẫn lập tức biến đổi, đang mở miệng muốn nói, thế nhưng vì hành động của Mặc Hi mà dừng lại.

“Bốp!”

Một tiếng vang lên, toàn trường yên tĩnh, chỉ thấy thằng nhóc bị tát cho chảy máu khóe miệng.

“Mày là tiện nhân sinh tiện...”

“Bốp!”

Lại một tát, lần này rõ ràng nặng hơn trước, bởi vì thằng nhóc trực tiếp bị đánh lùi mấy bước.

“Tiện dân sinh...”

“Bốp!”

“Á!” Thằng nhóc bị tát ngã trên mặt đất.

Cũng là một tiếng la này khiến mọi người hoàn hồn, người phụ nữ kia cũng hoảng, sau đó mặt đầy tức giận giơ tay đánh tới Mặc Hi, miệng đồng thời kêu lên: “Mày là cái tiểu tiện dân mà dám đánh con trai ta.”

“Á!” Thế nhưng mà cánh tay kia lại bị bàn tay nhỏ của Mặc Hi tóm lấy, dùng chút sức, liền thấy tiếng kêu như heo bị giết của người phụ nữ kia.

Đôi mắt Mặc Hi trong trẻo nhưng lạnh lùng, khóe miệng hơi cười, “Trẻ con đánh đánh nháo nháo, đâu có chuyện gì đâu. Có phải không?” Bàn tay nhỏ hất lên, thả người phụ nữ ra, thoạt nhìn người phụ nữ như bị hất nhẹ lên, lại ngã trên

mặt đất, đồng thời giọng nói trong veo của Mặc Hi lại vang lên lần nữa: “Không cố ý, không có chú ý tới độ mạnh.”

“Mày... mày mày...” Lúc này cuối cùng thằng nhóc kia cũng đứng được dậy, miệng hơi đau, bị Mặc Hi quay đầu nhìn bằng ánh mắt lạnh băng, không biết vì sao, lời đến miệng lại nuốt thẳng vào cổ họng.

“Anh có thể mắng tôi, nhưng anh nhục mạ cha mẹ tôi, thì là muốn chết.” Mặc Hi nhìn thằng nhóc, buông lời không mẫn không nhạt, lại khiến lòng người lạnh ngắt.

“Mày là tiện dân sinh tiện loại!!!” Nhưng trên thế giới rõ ràng có một loại người vĩnh viễn không biết nghe khuyên răn và thức thời, thằng nhóc là một trong số đó, chỉ thấy thằng nhóc lại gào to một tiếng, trong tay lóe lên ánh hồng, một lưỡi dao sắc bén bay về phía Mặc Hi.

Từ điểm này có thể thấy, thằng nhóc là Dị năng giả sơ cấp hệ kim, khó trách liền không biết tốt xấu như thế.

Mắt Mặc Hi lóe ánh sáng lạnh, nghiêng người về trước, gần như trong thời gian nháy mắt.

“Á!” Một tiếng kêu thảm, lúc mọi người nhìn lại, chỗ đó đâu còn hình dáng Mặc Hi, chỉ thấy lúc này, Mặc Hi đã đến chỗ của thằng nhóc, thằng nhóc bị đè ngã xuống đất, mà cổ họng đang bị bàn tay nhỏ kia chụp lên.

Đây là cái tốc độ gì!?

Trên mặt mọi người phủ kín một tầng chấn động, cô bé này, rõ ràng là một đứa bé nhỏ như thế mà lại có tốc độ như vậy.

Hơn nữa...

Một chiêu!

Chỉ là một chiêu, một Dị năng giả sơ cấp bị một chiêu đơn giản đánh bại như vậy, tính mạng hoàn toàn bị đối phương nắm giữ.

Trong lòng mọi người đã chỉ có thể dùng từ sợ hãi để hình dung rồi, khó trách An Dĩ Mẫn sẽ nhận cô làm con gái, thiên phú như vậy, nào có mấy? Quả nhiên, An Dĩ Mẫn sẽ không làm chuyện lỗ vốn, mọi người đã xem đây là nguyên nhân An Dĩ Mẫn nhận Mặc Hi làm con gái rồi.

“Ặc... thả... thả...” Lúc này, tiếng kêu thống khổ của thằng nhóc đánh thức mọi người từ mạch suy tư, đưa mắt nhìn, thì phát hiện mặt thằng nhóc đã hồng lên vì hít thở không thông.

“Dừng tay!” Lúc này, tiếng phụ nữ bén nhọn và sợ hãi vang lên, người nhanh chóng chạy về phía Mặc Hi.

Ghi chú:

1. Lời trẻ con vô ý.